

www.victoritadutu.wordpress.com
victoritadutu@yahoo.com

Volumul V

**CEA CARE
AȘ
FI**

VICTORIȚA DUȚU

2006

>>>>>>>>>>>>>>>

E ca și cum eu
M-aș despărți pe din două,
Ca și cum un fulger
Ar pătrunde în stâncă,
Stânca s-ar crăpa
Și ar fi cu un vârf
Tâșnit spre cerul întunecat,
Iar cealaltă jumătate
Dărâmată în bolovani în jos
La vale, în ape.
O jumătate care țâșnește în întuneric,
Dar în sus, în formele pietrei
Și o jumătate rostogolită
În bolovani,
În marginea drumurilor,
Bătute de oameni.

>>>>>>>>>>

Cuvintele mele
Țipă în mine,
Asemeni unui pian
Ce l-am călcat căzând ,
De frica unui vis.

<<<<<

Eu
Viața....
Eu plutem și
El mă ținea
De mână
Deasupra
Haosului !!

<<<<<

Mergea plutind
Pe o curbă,
Plutea în genunchi,
Mâinile îi erau linii
Infinite,
Ce ajungeau
La ochiul lui
Dumnezeu.

>>>>>>>

Privirile sunt doar un
Foc aparent,
Ce-l văd asemeni
Unei iluzii.
Cuvânt țipător,
Ce e
Sunetul gol
Al pustiului

>>>>>>>>>>

Focul cum arde aud,
Aud bătaile flăcărilor,
Trosnetul jarului încins,
Luminile ard ,
Eu ascult sunetul...
Focul arde în sobă
Afară ninge liniștit.

<<<<<<<<<<<<<<

Nu știu ce m-a făcut astăzi
Să mă asemăn cu un copac violet,
Înflorit cu flori verzi albastre
Și parcă prin fiecare frunză
Vântul îmi șoptea
Cuvântul,
Ce nu-i puteam rosti
Înțelesul.

>>>>>>>>>>

Cuvintele sunt
Doar o scara
Prin care noi pășim
Asemeni privirilor
Ce ating depărtarea
Cu-n gest.

>>>>>>>>>>>>

O jumătate din mine n-ar mai trăi
Ci ar sta amorțită în iarbă
N-ar mai vedea nimic din ce se petrece,
Mută parcă ar fi gura mea,
Surde parcă ar fi urechile mele.
Pot eu oare să nu aud strigătul luminii
Țipătul ei de durere,
Cufundată într-un somn adânc
Ce nu se preface?

<<<<<<<<<<<<<<<

Sunt asemenea muntelui
Ce e gata să se prăvale
Doar o minune a pietrei
Îl mai ține sus.
La poalele muntelui ar fi numai nori
Iar eu însingurată, rătăcită prin arbori,
Aș căuta scara ascunsă în prăpăstii,
Să urc în vârful ,
Să urc în nori.
Și ce îmi ajută să urc
Până în vârful muntelui?

Eu cred că acolo,
E poarta cerului deschisă
Și de ea trebuie să agăț scara.

>>>>>>>>>>>>

Să îmi răspunzi,
Să îmi arăți sensul ,
Sensul cuvintelor
Înțelesul de nepătruns
În care eu sunt
Și în care fug,
Fug mereu cu brațele deschise .

>>>>>>>>>>>>

Copilul din mine
Nu mai cade,
Împiedicându-se
De lucrurile lumii,
Copilul din mine
E atât de liber!!!!!!!

<<<<<<<<<<<<<<

Se primeneau pământurile cu foc
Ardea lava roșie
Și totul era
Lumină de flăcări !

>>>>>>>>>>>>

Unde era El
Când timpul meu murea.
Îl auzeam că-mi strigă
În spațiile mele haotice
Ce răsunau...
De ce-ți este frică ?
De ce nu ai încredere în Mine ?
De ce te îndoiești ?
De ce ești lașă ?

>>>>>>>>

Simțeam că sufletul meu murea
De atâta căldură,
De atâta lumină
Ce mă mistuia,
Îmi strivea privirea , inima !
Leșinasem,
Crezusem c-am murit
Și în timp ce pământul
Deveni vulcan ce mistuie fumul și aburul
Eu plutem și
El mă ținea de mână
Deasupra haosului !!

>>>>>>>>>>

Murisem
Sau înviasem?
Ceva răsuna în mine,
Din hău auzeam...
„De ce nu ai încredere în Mine?
De ce te îndoiești ?”

>>>>>>>>>>>>>>

O jumătate de flacără
Ardea în jos peste flori.
Crengile se scurgeau în flăcări
Pe pământul arzând.
Ardea pământul mereu,
Vulcanic ardeau stelele ,
Visele...visele...
Cealaltă jumătate de flacără zbura .
Aripi creșteau prin locurile
Unde ea ardea pământul
Aripi creșteau cu fața spre lună
Aripi creșteau
Pe acolo pe unde zbura
Și-n nebunia ei mare se izbi
De cealaltă jumătate a ei.
Luă foc tot pământul
Și-n această ardere de jertfă
Flacăra deveni rotundă.

<<<<<<<<<<

Luci steaua,
Luci lumina,
Luci lumina în ochi
Și am văzut ochiul.
Ochii...
Ceva în mine chemă tainic
Chemă tainic în mine El.

>>>>>>>>>>

Tu , care ești o umbră roșie
Scăldată în soare
Cu găurile chiroanelor în zări,
Dăruiește-mi cheia iubirii Tale,
Fii călăuza gândului meu
În lumina privirilor Tale.

>>>>>>>>>>>>>>

De ce apune creanga măslinului
Peste mormintele morților ?
De ce ramurile finicului
S-au uscat în
Întâmpinarea chinului Tău?
De ce nu-Ți aud pașii
Ce se desprind din nori?

>>>>>>>>>>>>>>>>>>>>>

Cerul s-a întunecat
Iar eu nu mai sunt!
Vino acolo unde eu m-am pierdut
Și găsește-mă Tu,
Găsește-mă Tu,
În uitare.

>>>>>>>>>>>>>>>>>>>>>

Mâinile mele au luat foc
Și mă dor
Mă doare gândul meu
Și cuvântul
Nu se poate naște în mine.

>>>>>>>>>>>>>>>>>>>>>

În mine durerea ară
Cu un plug în brazda sufletului,
Sămănând sămânța iubirii
Și cât mă doare ,
Cum se desface fiecare brazdă
De carne din mine și cum îmi curg
Lacrimile mele de sânge alb,
Primind cuvântul nemuritor
Al iubirii Tale.

>>>>>>>>

Cât de mare imi este uitarea
Până când cuvântul Tău
Devine floare nemuritoare în mine.
Până când sămânța
Ta va încolți în mine ?
Până când, până când plugul acestei vieți
Va săpa în mine cuvintele Tale
nemuritoare,
Până când sângele meu alb
Va curge în pâraiele
Din care florile mele se vor hrăni
Și vor crește și vor înflori.

>>>>>>>>>>

Voi ajunge oare până atunci când Tu,
Coborând din cerurile Tale atât de înalte
Și atât de aproape de mintea mea,
Te vei plimba prin răcoarea serii
Printre florile mele și copacii mei
înfloriți
Ce au crescut în trupul meu ?

<<<<<<<<<<<<<<<

Lacrimile roșii ale soarelui
Se revărsau pe fruntea inimii
Și le ascultam clipocitul lor tăcut
În râurile mele.

>>>>>>>>>

A tăcut,
A tăcut sunetul lacrimei
Și-a rămas cerul pustiu de lacrimi,
Pustiu de cruci
De mâini înălțate , de aripi.

>>>>>>>>>

Mâinile mele tăcute,
Obrajii mei reci și goi stau:
“Hei” m-am auzit întrebată,
“Tu , pe cine iubești?”
“Nu știu” I-am răspuns,
“Iubirea e o taină”
Și El m-a întrebat din nou
“Pe cine iubești ?”
Și iarăși I-am răspuns “nu știu”
A tăcut... a tăcut...a tăcut...
S-a lăsat noaptea
Și El m-a întrebat din nou

“Pe cine iubești ?”

Am tăcut,

>>>>>>>>

Totul tace.

Am tăcut și auzeam clipocitul

De rouă al soarelui...

După timp îndelungat

Am început să strig cu lacrimi

De sânge alb

Cu mâinile spre stele.

Dumnezeuleeeee!!!!

<<<<<<<<

Încearcă să scrii

Și să te-auzi scriind,

Încearcă să mergi

Și să te-auzi mergând,

Încearcă să vezi

Și să-ți auzi privirea,

Încearcă să plângi

Și să-ți strivești lacrima,

Încearcă să vrei,

Încearcă să poți

Și nu gândi fals

La lumea din tine.

>>>>>>>>>>>>>>>>>>>>>

Mergi încercând
Și încearcă mergând,
Lasă gândul să vibreze în tine,
Învinge-ți teama
Și lenea prin chin,
Încearcă să plângi că nu poți
Și vei râde.

>>>>>>>>>

Hai, descoperă
Ce cauți anume,
Nu te lăsa furată de gânduri.
Încearcă să poți,
Că asta e-n tine.

<<<<<<<<<<<

Ai auzit glasul
În dimineți fără soare ?
Dar steaua de sus
Ai privit fără ' să știi...
E steaua ciobanului
Ce luminează intrarea,
E crucea de ghiață ce
Captează lumina.
Din vis.

<<<<<<<<<<

Sară de fum
Și cântec de astre,
Simfonie de toacă
Și înălțare de vis.

>>>>>>>>>

Ce sublimă-i tăcerea
Și ce'nalt e colindul,
Ce sensibil e glasul ,
Ce adâncă e noaptea .
Totul în toate
E un abur al slujbei
Emanată din
Universalitatea
Lui Dumnezeu.

<<<<<<<<<<<<<

Cuvintele...
Cuvintele nu-mi mai ajung
Mă opresc să rostesc un cuvânt
Și inima-mi bate tăcând
Iar cugetul se oprește
Ochiul îmi vede ceva
Dar nu poate să-mi spună
Doar privește și tace.

<<<<<<<<<<<<

Și eu tac uitând să vorbesc
Cuvinte neînțelese.

<<<<<<<<<<

Depărtarea,
Depărtarea este în mine
Ca un semn și un glas împreună
Depărtarea este în mine
Foarte aproape,
Parcă aș cuprinde cu mâna zărilor
Și le-aș mângâia

>>>>>>>

Aș mângâia zărilor
Așa cum mi-aș muia degetul
Arătător într-un strop de apă curgând
Și tâșnind în inima pământului,
Depărtarea este undeva
În zărilor inimii
Și focul din mine l-a cuprins
Într-o privire rotundă.

<<<<<<<<<<<<<<<

Departe în zări privesc

Dar nu văd nimic
Decât albastrul cerului
Tac pentru că eu doar privesc.

>>>>>>>>>>

Cuvintele parcă mi-ar fi
Doar niște culori estompate,
Parcă privesc departe
Și vreau să văd
Cum El se apropie.

<<<<<<<<<<<<

Și totuși, departe...
Departe este aici, aici
Unde El pășește
Iar eu doar privesc tăcând.

<<<<<<<<<<<<

Stau undeva pitiță
Nici eu nu mai știu unde sunt
Și universul din privirile mele
mă-nghiață
Stelele mă fac să amețesc.
Câtă tăcere în fața acestor stele ce
strălucesc
Nici un cuvânt universul nu scoate
Numai noi oamenii vorbim între noi
Prin cuvinte absurde.

>>>>>>>>>>>>>>>>

Dincolo de tot ce văd ,
Nu-l pot vedea
Pe Cel pe Care eu Îl caut !!!

>>>>>>>>

Tu, care ai creat norii,
Care ai creat ploaia,
Care ai creat pădurile și cerul, și
stelele,
Unde ești ?
Unde ești ?
Ce sfioase sunt florile
Când trec pe lângă ele ,
Cât de limpezi sunt apele ,
Izvoarele, fântânile,
Cât de sclipitoare sunt toate astea !

>>>>>>>>>>>>>>>>

Unde ești Tu,
Cel ce ai creat toate ?
Toate acestea în mijlocul cărora
Eu trăiesc,

Unde ești Tu,

Cel ce ai făcut toate ??!

>>>>>>>>>>>>>>>>

Cât de frumoase sunt florile astea ,

Lăcrămioarele, cât de albe,

Ca niște clopoței.

Cât de verzi și ascuțite ,și lungi

Le sunt frunzele !

Tu care ai creat minunea asta de
floare,

Unde ești, unde ești ?

Și Tu, Tu , iubitorule,

Cel ce ai creat toate ?

Unde ești de nu-mi este teamă,

De nu-mi este frică să merg

Prin pustietățile astea ?

>>>>>>>>>>>>>>>>

La o fântână stă cineva, cu capul
plecat

Între palme, rezemat.

Oare cine-o fi cel ce stă

Cu ochii închiși, cu ochii plânși ?

M-am așezat lângă El și-am tăcut,

Și toate întrebările dispăruseră.

